

Анатолій ХУТКИЙ: «Жити треба з оптимізмом...»

Людське життя складається з кількох етапів: дитинства, юності, зрілості. І кожен проживає їх по своєму. Анатолій Гаврилович Хуткий – журналіст, письменник, волонтер й патріот України. На його долю випало велике фізичне й моральне випробування, але не зламало його силу волі, прагнення жити і приносити користь іншим.

І їх справді, не вернеш... Але вони часто приходять до чоловіка, міцного духом, у тривожні сні та хвилюють його потім довгими вечорами, змушуючи поринати у різні спогади. А їх чимало...

Новий відлік іншого буття

Народився Анатолій у Володимирці в сім'ї Гаврила та Ганни Хутких. Ріс звичайним хлопчиком, любив футбол, грав на трубі та співав. Він завжди був в оточенні гарних друзів у школі.

По закінченню десятирічки вступив до Дубнівського культосвітнього училища та закінчити його не встиг: У 1968 році був призваний до лав Радянської Армії. Історично якимось так склалося, що українські хлопці на той час переважно служили у так званих гарячих точках. Анатолію судився долею Семипалатинський випробувальний ядерний полігон. Саме тоді й розпочався в його біографії

У цьому ж році вийшла ще й друга книжечка – «Що чую в імені твоїм» – художньо-історична повість-гіпотеза про виникнення Володимирця.

Додому він повернувся офіцером запасу. Живим. А чи здоровим? Тоді ще і сам цього не знав...

Мирне життя

Почалося мирне життя. І сталося так, що пов'язав його. Анатолій з музикою. Став грати у духовому оркестрі й співати. Спочатку в агітбригаді. Потім у каноніцькому хорі, зведеному районному, училищному, де був комсомольським секретарем, у «Заспіві» та у славнозвільному «Вересі».

– У моєму житті це був чудовий період – розповідав

Анатолій Гаврилович Хуткий зі своєю сім'єю.

йомилися, бо на той час РАГС перебував на ремонті. Згодом в сім'ї народилось дві чудові доньки – Ірина та Ольга, які нині подарували любим батькам п'ятеро онуків.

Шлях у журналістику і не тільки

Пісня пісню та треба було вчитися далі. У 1975 році Анатолій Гаврилович вступив на заочне відділення факультету журналістики Київського державного університету ім. Т.Шевченка. І певно в добрий

івна частину своїх улюблених троянд, розсадила на новому місці і почала обживатися. Та, як кажуть, біда одна не ходить. В 2016 році довелося пережити Анатолію другу операцію. Відчай і гіркий біль поселився в душі: за що? За що такі страждання?

Недоспані ночі, стривожені дні... Після цієї операції Анатолій Гаврилович довго відходив від наркозу. У напівмареві, напівсні привиділись йому тридцять три горщики із зеленими саджанцями берізки, які тягнулися до світла... Кажуть, це добре, це – на життя.

– Не знаю, чи пережив би усе це, якби не моя люба сім'я, – повертається до пережитого Анатолій Гаврилович. – І вдень, і вночі поряд зі мною була вірна дружина, яка стала медсестрою, доглядалицею та найкращим другом в моєму житті. І де вона тільки сили брала?.. Як могла, допомагала й допомагає також донька Ольга зі своїм чоловіком Віктором, який працює в пожежній частині. Мій зять – моя і перша «Швидка допомога», і опора, і надійний захист в різних ситуаціях. Старша донька Ірина, живе на Волині, також старається зробити щось хороше для мене. Бажаю всім таким ядрним полігон у Семипалатинську. Переніс важку операцію – втратив

Біда одна не ходить

як моя!

наліст, то це – на все життя. Тому, незважаючи на слабкий зір і то лише в правому оці, визрів новий задум – видати ще одну книжку. Подумки перегортаючи сторінки минулого, згадував зустрічі й якісь епізоди, написані раніше. І хоч працювати було складно, бо за звичкою й досі текст на комп'ютері набираю сам, я все-таки зміг втілити свій задум – книжка «Чудернацька одиссея дядька Марка Макасея», побачила світ. (До речі, до цього деякі історії були вміщені в книзі «Негаснуча зоря» Єви Хуткої).

Презентація, як ви вже знаєте, відбулася у Володимирці в малій актовій залі БК завдяки працівникам відділу обслуговування районної бібліотеки. А за тиждень до цієї, була ще одна, в Рівному. Дякую всім тим, хто не залишився осторонь під час «народження» книжки, й тим хто приєднався пізніше.

Коли почалася війна на сході, сім'я Хутких сприйняла це, як свій біль, як святий обов'язок. Тому буквально з перших днів стали волонтерами. І кожен з членів цієї благодійної сім'ї має свої подяки і заслуги. Анатолію Гавриловичу на Майдані Незалежності в Рівному було вручено від патріарха Філарета нагрудний знак «За жертвність і любов до України».

ядерний полігон. Саме тоді й розпочався в його біографії новий відлік іншого життя.

Крізь роки проніс він свій невимовний біль від побаченого. «Вчорашні діти були просто кинуті в шкідливі радіаційні умови. Цей невидимий ворог – мирний атом робив свою чорну справу, перетворюючи накопичену в організмі хлопців радіацію в букети хвороб. В результаті багато з них так і не зуміли використати до кінця відміряний природою свій віковий потенціал – рано закінчилось їхнє земне життя» – ось так, у 2010 році Анатолій Гаврилович описав свої спогади у книзі «Жертовні телята або два Чорнобилі одного життя».

– у моєму житті це був чудовий період, – розповідає Анатолій Гаврилович. – Де ми тільки не побували! Скільки хороших пісень було пере-співано! Я й досі вдячний своїм колегам, з якими звела мене пісенна доля, які не просто співали, а в кожную пісню вкладали частинку себе...

На пісенних репетиціях, у Володимирецькому БК, зустрів своє кохання – симпатичну житомирянку Надію. Як каже сама Надія Семенівна, їх поєднали пісня і музика. І за велінням долі, прекрасна пара в 1971 році стала подружжям. До речі, шлюбна реєстрація відбулась в тій самій залі, де вони й позна-

Т.Шевченка. І певно в добрий час. Бо відтоді і розпочався його шлях у журналістику.

Працював на районному радіомовленні, а пізніше – в редакції «Володимирецького вісника». Кращі творчі роки пройшли саме тут. Писав багато. На різні теми. Любив спілкуватися з людьми. Віддав газеті три десятки неспо-кійних літ.

Був активістом. Вів активну громадську роботу як депутат селищної ради, керівник районної організації Народного руху України. Саме з його ініціативи по вул. Шкільній було відкрито меморіальну Дошку на честь за-служеної ткалі України, нашої землячки Ганни Леончук (сто-

важку операцію – втратив одну ногу. Це забрало частину його невсипущої енергії, але не вбило жагу до життя.

– Наближалась зима, – приєднується до розмови Надія Семенівна. – Час від часу потрібно було Толі перебувати на стаціонарному лікуванні в обласній лікарні. Якогось вечора сіли ми вдвох, поміркували, потім порадилися з доньками і вирішили: продамо хату і переїдемо до молодшої доньки Ольги в Рівне. Звичайно, не просто далось таке рішення: боляче було, надто все тут рідне, дороге, а, головне, – поряд батьківська оселя...

– Переїхали до дочки в 2012 році. Викопала Надія Семен-

як моя!

І наостанок...

– А на майбутнє в мене планів, як колись у Наполеона, було б здоров'я їх осилити... Дивлячись на відсутність ніг, думалось що крапка мого життя могла б бути ще при їх втраті. Але потроху адаптувався й змирився... Бо ж як без цього? Познайомився з такими ж людьми, що мають обмежені можливості і зрозумів, що життя на цьому не закінчується. Жити потрібно завжди з оптимізмом, не зважаючи на обставини. Чи кажуть: «Пережив злидні, переживу і достаток!», – посміхаючись, чоловік продовжує ділитися думками.

– Мабуть, коли ти жур-

товність і любов до України». А згодом ще один – від обласної організації ДАР (Допомога Армії Рівне) «За ваго- мий внесок у розвиток волон- терського руху Рівненщини й сприяння розбудові Зброй- них Сил України».

Історії з життя цього чоло- віка схожі на легенди і, слу- хаючи їх, розумієш, що всі власні буденні проблеми зовсім не варті тих тривог, які інколи бувають. Нещодавно він зустрів свій черговий день народження. Тож хай доля дарує йому лише радісні події, міцне здоров'я й под- війну віддачу за все те доб- ро, яке зробив і ще довго ро- битиме.

Ольга ЧАЙКА
Володимирець-Рівне